

Isten ígéretei

Időpont: 1932. augusztus 21. Szentháromság ünnepe utáni 13. vasárnap

Oltári ige: Lukács 10,23-37

Igehirdetési alapige: Galata 3,15-22

Énekek: 2; 351.

Atyámfiaim, ember szerint szólok. Lám, az embernek megerősített testamentumát senki erőtlenné nem teszi, sem ahhoz hozzá nem ad.

Az ígérek pedig Ábrahámnak adattak, és az ő magvának. Nem mondja: És a magvaknak, mint sokról, hanem mint egyről: És a te magodnak, aki a Krisztus.

Ezt mondom pedig, hogy a kötést, melyet Isten először megerősített a Krisztusra nézve, a négyszázharminc esztendő múltán keletkezett törvény nem teszi erőtlenné, hogy megsemmisítse az ígéretet.

Mert ha törvényből van az örökség, akkor többé nem ígéretből; Ábrahámnak pedig ígért által ajándékozta azt az Isten.

Micsoda tehát a törvény? A bűnök okáért adatott, amíg eljő a Mag, akinek tétetett az ígért; rendeltetvén angyalok által, közbenjáró kezében.

A közbenjáró pedig nem egyé, Isten ellenben egy.

A törvény tehát az Isten ígéretei ellen van-e? Távol legyen! Mert ha olyan törvény adatott volna, amely képes megeleveníteni, valóban a törvényből volna az igazság;

De az Írás mindent bűn alá rekesztett, hogy az ígért Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőknek.

Ima:

Jóságos Istenünk, szerető Mennyei Atyánk! Megértjük a Te panaszodat és igazat adunk Neked: sokkal szebb és jobb lenne ez a világ és gyönyörűbb az élet, ha nem volnának ezen a világon emberek! Századrésnyi lenne az akadály életünk útján, amely elénk áll, hogy ha elmúlna minden akadály, amit útonálló emberek állítanak elénk, százszor kevesebb volna a seb szívünkön, ha elmúlna minden seb, amit gonosz emberkéz üt a másik szívére; százszor több volna annak lehetősége, hogy megpróbáltatásunk útszéli árkából felemelkedjünk és újra talpra állva menjünk tovább életünk útján, ha nem mennének el mellettünk közönyösen részvétlen emberek, hanem megéreznék a felelősséget, bekötnék sebeinket és árokba lökés helyett talpra állítanának bennünket! Megértjük Urunk a Te panaszodat, de minél jobban megértjük, annál jobban magasztalunk azért a kegyelemért, hogy az elhagyatott emberhez leküldötted egyetlen egyszülött Fiadat, az örök Irgalmas Samaritánust!

Áldunk Téged Úr Jézus, hogy a rablók járta Magyarországon is itt van a Te lábad nyoma és a sebekkel borított szegény magyarok fölé is odahajolsz töviskoronás fejeddel és beviszed oda, ahova igyekezett, ahova a Te segítséged nélkül soha nem tudunk eljutni. Áldunk, hogy itt tudhatunk közöttünk Téged, óh Irgalmas Samaritánus, nézd, mennyi a szíveken a seb, mennyi az összetört, erőtelen lélek, hajolj föléjük és állíts helyre minket kegyelmeddel.

Ámen.

Ebben a felolvasott szentírásbeli szakaszban, amely mindössze 8 versből áll, hétszer fordul elő ugyanaz a szó: „ígért” – és ha nemcsak a szavakat, hanem a fogalmakat keressük, azt kell mondani kilencszer fordul elő: hétszer „ígért”, egyszer „testamentom” és egyszer „kötés”. Pál apostol Isten ígéreteiről akar nekünk egyet-mást elmondani ebben a szakaszban. A két másfajta szó, amelyet Isten ígéreteivel kapcsolatban megjelöléskeppen használ, azt mutatja, hogyan nézett Isten ígéreteire.

Az Isten ígérete Pál apostol szemében testamentom, megerősített testamentom. Az apostol úgy képzei az Istent, amikor ígéretet tesz, mint egy végrendeletet író embert. Pál apostol tehát tudatában van annak, hogy amikor Isten ígéretet tesz, akkor cselekedeteinek ismeretében és felelősségének annyira birtokában és tudatában van, mint a végrendeletet tevő ember. Megerősített, tehát minden alaki, formai, tartalmi kelléknek megfelelő végrendelet – ez az Isten ígérete. Amikor Isten ígéretet tesz, akkor tudatosan cselekeszik, nem egy ellágyult pillanatban szánja meg az embert és akkor tesz ígéretet, amit csak a szíve diktál és éppen azért mihelyst józan esze felébred, megsemmisíti. Amikor Isten ígéretet tesz, akkor tudatában van annak, amit csinál, ép elmével írja le és mondja.

Azután tudatában van annak fontosságának, amely ráharamlik, amikor ezt az ígéretet, mint végrendeletet megteszi, mert a megerősített, kihirdetett végrendelet visszavonhatatlan, nem bánhatja meg, akármilyen nagy dolgot ígért, azt neki meg kell tartania. És ezt olyan részletesen képzei el, hogy még arra is gondol, hogy a végrendeletnél minden betű milyen fontos, betűkön és szavakon fordul a család egyik tagjának szegénysége, vagy gazdagsága, az egész család békessége, minden szónak, minden betűnek súlya van. Pál apostol azt mondja, hogy Isten ilyen szent pontossággal teszi meg ígéreteit, egy példát is hoz fel, az Isten egyik ígértét, amelyet Ábrahámnak tett és akkor rámutat, hogy ígértét nem többesszámban, hanem egyszámban tette és ez hogyan dönti el, hogy kinek szól ez az ígért.

Pál tudatában van annak is, hogy amikor Isten ígér, azt írásban teszi, az nem elröppenő szó, amelyet le lehet tagadni, amelyet vissza lehet vonni, hanem megmaradó betű, amelyet Isten elé oda lehet tární. Az Istent szaván lehet fogni, mert ígérete leírt ígért. Amikor az apostol így beszél Isten ígértéről, akkor ezzel azt akarja megmondani, hogy hogyan nézhet az ember az Isten ígértére. Atyámfiai – mondja Pál – nézzetek úgy az Isten ígértére, mint egy megerősített testamentomra – és tudjátok, az ember megerősített testamentomát senki meg nem semmisítheti, ezért ilyen nyugodtan építhetitek fel életeteket az Isten Igéjének fundamentumára.

A másik szó, amit Isten ígértéinek megjelöléseképpen használ: „kötés”. Mi a kötés? Mai nyelvhasználat szerint leginkább szerződés fogalmának felelhetne meg, tehát amikor Isten ígértet tesz, akkor egy kötelező szerződést ír alá, egy szerződést, amelyben mindent Ő ígér és amelyben mindent Ő akar megtartani. Ajándékozási szerződés Isten ígértéje. Pál apostol meggyőződése és világossága szerint Isten ígértéje szerződés, amelyet nem lehet visszavonni, amely nem évílhet el sohasem. Figyeljük meg, hogy Pál apostol ezt a tételt is milyen részletesen fejti ki: ha valaki azt gondolná, hogy a 430 esztendővel a törvény keletkezése előtt Ábrahámnak tett ígértet meggondolta volna Isten és másképp akarná az ember üdvösségére vonatkozó terveit, munkálatait végrehajtani – Pál tiltakozik ellene, az Isten szerződése nem évíl el sem négy évszázad alatt, sem hosszabb idő alatt, mert az Istenre kötelező szerződés és kötés mindenkoron.

Míg az előbbi kifejezéssel, hogy az Isten ígértéje olyan, mint a testamentom, Pál apostol azt akarta megmondani, hogy hogyan nézhet az ember Isten ígértére, addig azzal, hogy azt mondja rá: „kötés” ezzel azt akarja feltüntetni, hogy hogyan néz az Isten az Ő ígértére. Az ember úgy nézhet rá, mint amelyben bízni lehet és az Isten úgy néz rá, mint amely az Ő számára feltétlenül kötelező kötés.

De Testvéreim, nem elegendő, ha ebben a szakaszban ennyit látunk meg csupán az Isten ígértéről, hogy Pál apostol erre a meggyőződésre, nem elméleti kutatások révén jött rá, nem úgy spekulálta ki, hogy az Isten minden ígértéje testamentom és kötés, hogy az Isten szent és igaz, tehát szavában bízni lehet és ígértéire építeni lehet, mert Ő meg fogja tartani ígértét, hanem bizonyóságot tesz! Ez bizonyóságtétel, ami azt jelenti, hogy neki személyes tapasztalatai vannak arról, hogy Istennek minden ígértéje igen és ámen, testamentom és kötés, amelyre

nyugodtan rá lehet építeni egy egész életet. Mi Pál apostol egész élete? Nem más, mint az Isten ígéreteire való ráhagyatkozás. Kergetője volt a keresztyéneknek addig, míg a damaszkuszi úton szembe találkozik Jézussal, aki azt mondja: „*nehéz néked az ösztön ellen rugódoznod*” (ApCsel 9,5), de jer, azt akarom, hogy te a pogányok apostolává legyél. És Pál apostol ott hagyja mindazt az ígéretet, amit ez a világ tett neki és ráépíti életét egy nagy fordulattal arra az ígéretre, amelyet Jézus tett neki – és megy utána nyomorúságon, poros országúton, megostoroztatásokon, egyéb szenvedéseken keresztül, de míg megy ajkán ott van a vallástétel „*tudok megaláztatni is, tudok bővölködni is; mindenben és mindenekben ismerős vagyok a jóllakással is, az éhezéssel is, a bővölködéssel is, a szűkölködéssel is. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.*” (Fil 4,12-13). Nem érzitek, hogy ebben is benne van Pál apostolnak a bizonyoságtétele: nem bántam meg soha, hogy életemet az Isten ígéreteire építettem rá.

De nemcsak ez az egy ígérete volt Istennek Pál számára, amelyre ráépítette életét, Pál apostol minden napja az Isten ígéretére való rátámaszkodás volt. Pál megy Korintusba és ebben a bűnös nagy világvárosban nagy szomorúsággal, lelki gyötrődéssel gondol azokra a nehézségekre, amelyek munkája elé tornyosulnak, s egyszerre megszólal az Isten ígérete: „*Ne félj, hanem szólj és ne hallgass: Mert én veled vagyok és senki sem támad reád, hogy néked ártson; mert nekem sok népem van ebben a városban.*” (ApCsel 18,9-10) – és akkor Pál ottmarad Korintusban, ráépíti reménységét az Isten ígéretére. És amikor elmegy Korintusból, akkor bizonyoságot tesz a gyülekezet arról, hogy amit Isten ígért, azt be is tartotta.

Pál apostol bizonyoságtétele tehát, amit most felolvastam előttetek, kell, hogy számunkra sokkal súlyosabb mértékben essék latba, mint bárkinek az Isten ígéreteiről való elméleti állásfoglalása, mert egy ember áll mögötte, aki saját bőrén tapasztalta meg, hogy az Isten minden ígérete testámentom és kötés.

De ez a nap, amelyre felvirradtunk nemcsak Pál apostol bizonyoságtételét nyújtja nekünk, hogy Isten minden ígérete igen és ámen, ez a nap jubileum is. Ezen a napon Szászországban, Herrnhutban hatalmas nagy ünnepek vannak és az afrikai néger evangélikus templomokban is zúg az ének és száll a hallelujah a magasságos Isten színe elé. Éppen ma 200 esztendeje annak, hogy Herrnhut két első külmiszionáriusa megindult arra a missziói útra, amellyel megkezdődött a németországi külmiszio munkája. Hadd mondjak el pár gondolatot erről az eseményről.

Az 1721. esztendőben Zinzendorf Miklós gróf birtokán bekopogtatott egy egyszerű ember, cseh-morva atyafi és elmondta, hogy Csehországban milyen borzalmas üldözéseknek vannak kitéve a 30 éves háború után az evangélikusok, amely óta egész életük meg volt keserítve, minden vallásszabadságuk el volt véve és úgy érezték, hogy még hazájukat is hajlandók hamarabb megtagadni – pedig azt nagyon szerették – de hitüket meg nem tagadják és kérte, hogy engedje meg, hogy valahol az ő hatalmas birtokán letelepülhessenek s az ekevasat beleakaszthassák abba az áldott földbe, amelyről hiszik, hogy nekik kenyeret fog adni. A gróf kijelölt birtokán egy területet, s az első menekültek kicsiny csapatja mikor először vágta be fejszójét az őserdő fáiba, ezeket a szavakat mondotta: „a madár is talál fészket, a veréb is hova fiait helyezhesse, a Te oltáraidnál én kösziklám, én várom, én Istenem”. Az a kis telepesség azt a nevet vette fel: Herrnhut, „az Úrnak oltalma”, hogy nevével is bizonyoságot tegyen, hogy akik az Úrra hagyatkoznak, oltalmának részesei lehetnek mindenkor.

Nem látjátok, hogy ennek a községnek megalakulása is bizonyoság arról, hogy Isten ígérete testámentom és kötés? Jézus azt mondja, mindenki ezen a világon, „*aki elhagyta házait, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldjeit az én nevemért, mindaz százannyit vészen, és örökség szerint nyer örök életet.*” (Mt 19,29, nem hagyhatja el senki úgy házát, hogy én még több házat ne adnék neki, senki nem hagyhatja el családját, hogy én még nagyobb családi közösséget ne ajándékozzak érette, senki

vagyonát úgy, hogy én még jobban ne gondoskodjam róla, mindennapi megélhetéséről. Herrnhut, a virágzó evangélikus gyülekezet biztonságtétel arról, hogy Isten ígérete igen és ámen, testamentom és kötés.

De Zinzendorf gróf lelke nem tudott megelégedni azzal, hogy azokat az embereket, akik Európában az Úr ügyéért vértanúságot szenvednek, befogadja, úgy érezte, szívébe be kell fogadnia a pogányokat is, akik nem tudnak az Úrról. El kellett mennie a dán király megkoronázásának ünnepélyére s ott találkozott egy néger szolgával. Ezzel beszélgetésbe elegyedve borzalmas dolgokat hallott arról, hogy milyen a rabszolgák élete, milyen borzalmas sötétségben, elnyomásban élnek. Hazavitte magával Herrnhutba és ottan elmondatta nekik ezeket a dolgokat. S akkor egyik napról a másikra 26 fiatal férfi jelentkezett arra, hogy én megyek a négereknek hirdetni az evangéliumot. 1732. augusztus 21-ének hajnalán Zinzendorf Miklós gróf két egyszerű emberrel – az egyik ács, a másik fazekas – felült a szekérre és elindult, hogy elmenjenek az első hajóállomásra, ahonnan útnak bocsáthatja a herrnhuti gyülekezet e két misszionáriusát. Nem volt még ilyen nagy vállalkozás, amelyre olyan készületlenül mentek volna, mint ezek az emberek. Volt nekik pár tallérjuk, ahhoz adott még mindegyiknek a gróf egy-egy aranyat – pénzkészletük lehetett mai értékben 50-60 pengő személyenként. Gondoljátok meg mi az egy ilyen missziói vállalkozásra! De nemcsak anyagiakban voltak szegények, értelmi tekintetben is egyszerű ember volt mind a kettő, nem voltak elméleti ismereteik – és mégis elmentek és kijutottak oda, ahova akartak menni és Isten megáldotta munkájukat. Pedig hányan voltak, akik le akarták őket beszélni erről az útról! Egy ember azt mondta nekik: mit gondoltok, hogyan fogtok ott megélni, erre azt felelték, majd beállunk mi is rabszolgának, meg fogjuk osztani sorsukat és így fogjuk hirdetni nekik az evangéliumot, kötni fogjuk sebeiket és lelküket emelni fogjuk fel, Istenhez. Ekkor azzal érveltek, hogy ez sem olyan egyszerű dolog, amint ők gondolják, amire az volt válaszuk, hogy ott is élnek emberek, a két kezük munkájával majd csak eltartják magukat. Volt, aki azt mondta nekik, hogy hát ezt hogyan képzelik, mikor ott ingyen munkaerő van, ott nem fognak tudni élni, de ők azt felelték, mi meg fogunk tudni élni, mi nem tudjuk, hogy hogyan, az Isten azonban tudja, Ő majd ellát bennünket, megyünk arra, amerre hív bennünket. Amikor ennek a napnak délelőttjén elváltak egymástól, letérdeltek a szekér mellé és ráhelyezték egész életüket, vállalkozásukat az Istennek arra az ígéretére: *„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében”* (Mt 28,19).

Ezeknek az egyszerű embereknek nem volt tudományuk, nem volt előtanulmányuk, nem volt pénzük, de Istenük volt és ez nekik elég lett. Az első idő a herrnhuti misszió történetében a megpróbáltatások keserves időszaka volt. Az első hét esztendő alatt 22 misszionárius öntözte vérével a négerek földjét – és mégis azt mondták: *„Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot”* (Lk 12,32). A kidőlték helyére újak álltak és folytatták a munkát.

Csodálatos, ahogyan Isten biztonságot tett ezen munka mellett. A legutóbbi számlálás szerint egyedül ez a herrnhuti közösség, amelyik mindössze 8.000 lelket számlál, fel tudott külmisziói munkájának területén 40.000 lelkes keresztyén gyülekezetet mutatni. Gondoljátok el, ha magyarhoni evangélikus egyházunknak ennyi merészsége, hite lenne, akkor nekünk a mi lélekszámunk szerint legalább kétmillió pogányt kellene felmutatnunk, akiket az Isten kegyelme a mi biztonságtételünk nyomán tudott a golgothai kereszthez elvezetni.

Nem érzitek, hogy a herrnhuti testvérgyülekezet eget ostromló hálaimája és száz meg száz néger templom fekete arcú, de Krisztus vérében fehérre mosott lelkű seregével egy hatalmas nagy biztonságfelhő, amelyik körülvesz, amelyik hirdeti nekünk: Atyámfiai! higgyetek az Isten ígéretének, mert Isten minden ígérete testamentom és kötés?!

Hadd kérdezzem meg ezek után tőled azt, hogy bízol-e az Isten ígéretében? Mindig hiszel-e az Isten ígéretének? Nincs arra idő, hogy Isten minden ígéretét felsoroljam – annyi csodálatos ígérete van, amit fel sem lehetne sorolni, – össze se lehetne számolni mind, csak párat szeretnék felemlíteni. Magyar népünk benne él ma a kenyér gondjaiban, a ruha gondjával: mit együnk? mit igyunk? mibe öltözzünk?... Testvérem, akinek két izmos karja talán már esztendők óta pihen és nem tudja megszerezni a munka szerszámát, hogy kezébe vehesse, édesapák, akiknek szíve fáj, hogy gyermekei rongyokban járnak, édesanyák, akiknek szíve összeszorul azért, mert nem tudtok kenyeret adni gyermekeitek kezébe, amikor kér, óh hisztek-e az Isten ígéretének, amelyik azt mondotta, hogy „minden gondotokat én reám vessétek, mert nekem gondom van reátok”?! (1Pt 5,7). Hisztek-e az Isten ígéretének, amellyel azt üzenté: „*Ne aggodalmaskodjatok..., mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mind ezekre szükségetek van*”?! (Mt 6,31-32). Mondjátok meg, elég-e az nektek, hogy Isten tudja, hogy nektek szükségetek van?!

És ti testvéreim, akiknek az Isten kegyelme még megőrizte a munka szerszámát, akik még nem vagytok útfélen járó utasai ennek a szomorú magyar országútnak, ti akik úgy érzitek, valami felelősség van lelketeken azért, hogy lehajoljatok a nyomorgóhoz, szenvedőhöz, hogy irgalmas samaritánusai legyetek azoknak, akik kifosztva, megsebesítve fekszenek a magyar országút árkában, ha elfog titeket a jövőre eshetőségekre való gondolás, a saját éltetek értékei biztosításának kötelezettsége, óh mondjátok meg, akik meg akarjátok kötni az áldozatkészségtek kezeit, hisztek-e az Isten ígéretének, hogy nem vesz el az a pénz, amit a szegénynek adunk és nem dobtuk ki az ablakon azt, amivel a nyomorgón segíték, mert „*kölcsön ad az Úrnak, aki kegyelmes a szegényhez*”?! (Péld 19,17). Mondd, hiszel-e az Isten ígéretének?

És te megsanyargatott lelkű testvérem, akinek idegeit felőrölte ez a rettenetes élet, amelyben élünk, akit minden bánt, aki minden miatt örlődik, nyugtalankodik, óh mondd, hiszel-e az Isten ígéretének, hogy „*jőjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhellettetek, és én megnyugosztalak titeket*” (Mt 11,28), nyugalmat találtok lelkeiteknek?

És mondd meg te, aki kínlódsz a bűneiddel való harcodban, aki úgy érzed, hogy nem bírod tovább ezt az erőt meghaladó küzdelmet, aki úgy érzed, hogy egyre lejjebb mégy a bűn örvényébe, ahelyett, hogy felfelé tudnál menni, aki magadat menthetetlennek érzed már, hiszel-e az Isten ígéretének, amelyik azt ígéri, „*ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek*” (Ézs 1,18), én fehérre moslak, mint a hó, hiszel-e az Isten azon ígéretének, amelyről Pál apostol a legtöbbször beszél, hogy nekünk büntőlő Istenünk, Megváltónk van az Úr kegyelme által?!

És te kísértésekkel tusakodó testvérem, aki felöltötted már magadra a fehér menyegzői ruhát, amelyet Krisztus vére mosott fehérre, aki úgy érzed, hogy keresztülmégy egy gyehegy völgyén, amely meg akarja pörkölni fehér ruhádat, amelyik be akar piszkolni, hiszel-e az Isten ígéretének „*hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja*” (1Kor 10,13).

És a halál árnyékának völgyében félelemtől remegő keresztyén testvérem, hiszel-e az Isten ígéretének, aki hófehér alakjával áthajol a koromfekete éjszakába, odaáll ágyad mellé és azt mondja Neked: „*Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él*”?! (Jn 11,25).

Hiszel-e te az Isten ígéretének? Hogy lehet ezt megtudni? Nagyon egyszerűen: aki hisz az Isten ígéretének, annak életében két jellemvonás uralkodik, az egyik a feltétlen nyugalom. Hiszek az Isten ígéretének, tele van szívem reménységgel, Istenben bízom, nem félek, senki sem árthat nekem. Nem látjátok, hogy a sok nyugtalanság, ami van ebben a világban, ami van az én és a te lelkedben, az mind annak bizonyossága, hogy mi nem hiszünk eléggé az Isten

ígéretében?! Nekünk nem eléggé testamentom és kötés az Isten minden ígérete. A második, amin megláthatjuk, hogy mennyire hiszünk az Isten ígéretének, az, hogy mennyire akarunk segíteni az Istennek. Vannak az Istennek olyan segítségei, amelyeket rajtunk keresztül akar elvégezni, amelynél azt akarja, azt várja tőlünk, hogy tegyük ölbe kezünket és várjuk az Isten ígéretének valóra válását. Az az ideges szaladgálás és rohanás, amellyel az ember békességesebb partra akar kivergődni, az mind a nagy emberi akarási, emberi erőlködés, amelyik nem bízik eléggé az Isten ígéretében.

Hogy lehet nekünk erősebb hitre szert tenni? Semmi másképpen, mint megpróbálás által. Amikor Isten beszél Izrael népének Malakiás próféta által a tizedről, arról, hogy a nép jövedelmének tizedrészét helyezze az Úr oltárára az Ő céljaira, azoknak az embereknek, akik nem mernek ekkora áldozatot hozni, azt mondja: próbáljátok meg, vajon nem tartom-e meg ígéreteimet, amelyet ígértem azoknak, akik megnyitják szívüket, lelküket, magtárukat az Isten céljai előtt.

Ez az Isten üzenete: atyámfiai! mennyi mindent megpróbáltatok már, embertől emberhez szaladtatok, próbálkoztatok, hát próbáljátok meg egyszer bízni! Próbáljátok meg ráállani Isten ígéretének fundamentumára és meg fogjátok látni, hogy nincs Istennek olyan ígérete, amelyikre ezer és ezer ember fel ne tudna állani, mert Isten minden ígérete testamentom és kötés. Nézzetek szét lelki szemeitekkel: a 8.000 lelkes, fehér arcú herrnhuti testvérsereg és a fekete arcú 40.000 lelkes keresztyének serege, valamint Pál apostol és az Örökkévaló Isten a háttérben ott áll és azt mondják, higgyétek el nekünk, hogy Isten minden ígérete igen és ámen, testamentom és kötés.

Ezen a nyáron olvastam egy könyvet, amelynek egyik mondata az volt: Istennek egy nagy panasza van erre a világra és ez az, hogy a hívők könnyelműen mennek el az Isten ígéretei mellett, nem veszik azokat komolyan, a hitetlenek pedig könnyelműen mennek el az Isten fenyegetései mellett, mert nem veszik azokat komolyan. Ezen a vasárnapon nem akarok beszélni Istennek azon ígéreteiről, amelyek a fenyegetések közé tartoznak, de meg kell mondanom Istennek egy fenyegetését, János apostol 1. levelében megmondja, „*aki nem hisz az Istennek, hazuggá tette őt*” (1Jn 5,10). Érzed mit jelent az, nem hinni az Isten ígéretének? Ez nem jelenti csupán azt, hogy én nem veszem komolyan az Isten ígéretét, hanem azt jelenti, hogy én hazugnak tartom az Istent, hogy én nem tudok bízni kijelentése őszinteségében, ígéreteinek komolyságában. Ne tedd hazuggá az Istent, hidd el, hogy Isten minden ígérete Neked szól, nincsen egyetlen olyan ígéret, szóljon az kétezer esztendővel régebből, amely nem neked szólna, amelyben Isten nem gondolt volna rád, vagy rám.

Hadd fejezzem be igehirdetésem az 56. zsoltár 11. versével, ennek írója azt mondja: „*Dicsérem Istent, az ő ígéretéért, dicsérem az Urat az ő ígéretéért.*” Óh nézzétek, egy ember, aki szintén rátette életét az Isten ígéreteire és amikor bizonyágtételét el akarja mondani, úgy érzi, felmondja nyelve a szolgálatot, aki annyi csodálatosan szép zsoltárt írt, úgy érzi, nem tudja kifejezni, amit szíve, lelke mélyén érez, csak azt mondogatja, ismételtgeti: „*Dicsérem Istent, az ő ígéretéért, dicsérem az Urat az ő ígéretéért.*”

Ámen.

Ima:

Szentséges Istenünk, nekünk szerető mennyei Atyánk! Mi tudjuk, hogy Te igaz Isten vagy, igaz vagy cselekedeteidben és igaz vagy kijelentéseidben mindenkor. Neked igazad van akkor, amikor megostorozol bennünket és bűneink miatt szemrehányásokat teszel nekünk. Igazad van, amikor megszidsz bennünket, igazad van akkor, amikor fölénk hajolsz és csodálatos, ragyogó szeretettel teljes szíveddel beszélsz nekünk a Te ígéreteidről.

Köszönjük minden ígéretedet, ajkunkon itt van a zsoltáráró imádsága: „*dicsérem az Urat az ő ígéretéért*”. Óh mi lenne belőlünk, ha ezek az ígéretek nem lennének itt életünkben! Olyan sokszor elfeledkezünk róluk, de itt élnek bennünk, mint éltet adó reménység, mint katasztrófákat keresztülélni tudó biztatás.

Köszönjük ígéreteidet és kérünk, bocsáss meg nekünk Urunk minden kishitűséget, amellyel nem mertünk egészen bízni a te biztatásaidban. Mennyivel több békességünk, nyugalomunk lenne, ha mi egészen rá tudnánk hagyatkozni a Te ígéreteidre. Urunk! Tudjuk, hogy Te nem érdemelted ezt a bizalmatlanságot, óh tudjuk azt, hogy millió és millió ember beszélhet arról, hogy a Te ígéreted testamentom és kötés.

Könyörgünk Neked Urunk, hogy légy segítségül a mi hitetlenségünknek és kishitűségünknek, hogy a Te ígéreteid áldott fundamentumára ráállva kibírjuk azokat a nehézségeket, amelyeket el kell hordoznunk. Nemcsak magunkért könyörgünk, akik halljuk ígéreteid szent szavát, hanem azokért is, akik nem hallják ígéreteidet, akik eldobták maguktól a hitet, akik életük hajójáról kidobtak Téged, azokért könyörgünk, akik a kétségbeesés útján járnak, akik az országutak árkában megsebezve hevernek, kérjük, hogy ígéreteidet üzend meg nekik, hogy hadd emelkedjenek fel a porból, hadd egyenesedjen ki térdük, szemük hadd nézzen reményteljesen a jövőndőbe, amelyből Te jössz felénk a Te csodálatos ígéreteiddel.

Könyörgünk Neked, tanítsd meg egész magyar népünket minden Te ígéretedre, amelyek megbánhatatlanok és elvehetetlenek, megmásíthatatlanok. Kérünk Téged Urunk, hogy minden sajnó, fájo magyar szív minden éhező ajak, minden kétségbeesett munkanélküli hadd tudjon bízni a Te ígéreteidben! Mennyi ígéretet kapott már ez a nemzet és mennyiben csalódott, milyen nagyhangú jelszavak után futott zsákutcába! Ha a Te ígéretedet meghallaná és elindulna utánad, akkor szebb jövőndő felé kanyarogna élete útja.

Könyörgünk minden meglátogatottért, minden betegért, küszködőért. Különösképpen szeretetedbe, atyai gondviselésedbe ajánlunk egy családot, amelyre az öröm napja virradt fel nem is olyan régen, amikor kisgyermek köszöntött be hajlékukba. Minden kisgyermek egy ígéret és ígérete miatt nekünk olyan csodálatos sok boldogság és gyönyörűség. Mennyi sokat tudsz ígérni egy kisgyermekben! Csak édesanyák álma, édesapák ébren alkotott kártyavára tudná megmondani, hogy mi mindent ígérsz egy kicsi gyermekben. Kérünk nézz alá erre a családra, amelynek napsugaras ege beborult és a halál kopogtat az ajtón. Amikor a kisgyermek az élet útján befelé indul, ugyanakkor az édesanya a halál kapujában áll. Könyörgünk Neked Urunk, ki Fiadat halálra adtad azért, hogy élete legyen azoknak, akik Benne hisznek: nézz alá erre a családra! Óh jöjj Úr Jézus, aki, amikor a keresztyének örömről akartál beszélni, a vajúdó édesanyának fájdalmáról mondottál meleg, résztvevő mondatokat: hallgasd meg könyörgésünket, amellyel Veled könyörgünk azért, hogy légy irgalmas hozzánk ama Te ígéreted szerint: „*én vagyok az Úr, a te gyógyítód*” (2Móz 15,26).

Ámen.

Mindezeknek után: az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme és az Istennek szeretete és a Szentléleknek közössége legyen és maradjon mindnyájunkkal.

Ámen